

Arrest

nr. 269 557 van 8 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 25 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 oktober 2021, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 november 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 23 december 2019 een aanvraag in, in toepassing van artikel 40ter van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) met het oog op gezinshereniging met haar Belgische vader. Deze aanvraag resulteerde in een beslissing van de verwerende partij van 16 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te

verlaten. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 246 792 van 23 december 2020.

Op 5 mei 2021 diende verzoekster een nieuwe, gelijkaardige aanvraag in.

Op 26 oktober 2021 werd de bestreden beslissing genomen. Ze luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.05.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

□ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van haar Belgische vader, zijnde G. L. (RR. *), in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.*

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1 ° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...) voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt over het recht van bewaring beschikt.’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten van ten laste worden voorgelegd:

- *Een attest N°2076/077 dd. 23.01.2020 waaruit moet blijken dat betrokkene van 05.02.2017 tot 02.04.2019 in het huis van haar ouders woonde te Nepal zonder huishuur te betalen. Uit dit document blijkt niet dat betrokkene onvermogen was/is, noch dat zij geen enkele vorm van inkomsten had in haar land van herkomst en dat zij over geen onroerend goed(eren) beschikt.*
- *Echtscheidingsakte dd. 18.02.2021; Verklaring betrokkene en ex-echtgenoot*
- *Geldtransfers via Moneytrans van de referentiepersoon ten gunste van betrokkene voor de maanden augustus en september 2018 (3 stortingen 3 x 105 euro) en verzendbewijzen via Ria Envia Belgium voor de maanden april tot juni 2018 (in totaal 3 stortingen 3 x 106 euro). Gelet de onvermogenheid niet afdoende is aangetoond, is eveneens niet afdoende aangetoond dat betrokkene daadwerkelijk van de stortingen afhankelijk zou zijn geweest in het land van herkomst om in haar levensonderhoud te voorzien. Bovendien, betrokkene verblijft in België sinds 27.05.2019. Het is niet duidelijk waar betrokkene tussen september 2018 en haar aankomst in België van leefde. Het is verder ook niet duidelijk wanneer betrokkene haar land van herkomst effectief verliet en wanneer zij precies België is ingereisd Er zijn namelijk geen in- of uitreisstempels in het voorgelegde paspoort terug te vinden. Voor zover zij het land van herkomst zou verlaten hebben kort na 27.09.2018 (datum laatste storting) en er daarom geen verdere stortingen zouden kunnen worden voorgelegd, kan evenmin worden uitgesloten*

dat betrokkene voorafgaand aan haar komst naar België nog elders naartoe zou zijn gereisd en desgevallend daar inkomsten zou verworven hebben.

• Verschillende documenten (rekeninguittreksels Federale Pensioendienst, FOD Sociale Zekerheid, attest betalingen werkloosheid, loonfiches Group-F Cleaning & Facility BVBA. Loonfiches ASAP, arbeidsovereenkomsten, rekeninguittreksels met betalingen maandelijkse kosten en facturen als bewijs voor een behoefteanalyse. eigendomsakte met bijhorende lening), als bewijs van voldoende bestaansmiddelen vanwege de referentiepersoon.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van haar vader.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 27.05.2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Het wordt uiteengezet als volgt:

"a) Aangaande het 'ten laste' zijn van verzoekster

Verwerende partij stelt dat de afhankelijkheid van verzoekster, tegenover haar vader, van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging niet bewezen werd. Men haalt ook het feit aan dat verzoekster sinds haar aankomst onder hetzelfde dak verblijft als haar vader, geen automatisch recht geeft op verblijf. Het "ten laste" zijn dient nl. op actieve wijze te worden aangetoond en kan niet impliciet afgeleid worden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont.

Verzoekster was meerderjarig toen zij een aanvraag indiende tot gezinshereniging met haar vader, die over de Belgische nationaliteit beschikt, zodat er moet aangetoond worden dat zij ten laste is van hem. Dit heeft zij reeds gedaan. Na de echtscheiding heeft verzoekster intrek genomen in het ouderlijk huis in Nepal. Na haar aankomst in België heeft zij terug intrek genomen in het ouderlijk huis doch ditmaal in België.

Het ten laste zijn van de referentiepersoon vereist hoofdzakelijk een actieve ondersteuning, materieel en financieel.

Het Hof van Justitie heeft zich hierover reeds uitgesproken in verschillende arresten en het 'ten laste' zijn dient gedefinieerd te worden als een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid, in casu verzoekster, wordt (onder)gesteund door de burger van de Unie. Deze steun moet er in voorzien dat deze onderdaan in zijn basisbehoeften kan voorzien in zijn land van herkomst. (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, §43, bevestigd in HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014)

Er moet sprake zijn van een duurzame steun en geen punctuele steun.

Deze afhankelijkheid mag met elk bewijsmiddel worden aangetoond.

Deze afhankelijkheidsrelatie dient te worden beoordeeld op het moment dat verzoekster de referentiepersoon komt vervoegen. Dit blijkt uit het samenlezen van art. 40ter en art. 40bis §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Om de behoeftigheid en de afhankelijkheid van verzoekster met haar vader aan te tonen, legt verzoekster volgende documenten neer:

- Een attest N°2076/077 dd. 23.01.2020 waaruit blijkt dat betrokkene van 05.02.2017 tot 02.04.2019 in het huis van haar ouders woonde te Nepal zonder huishuur te betalen.
- Geldtransfers via Moneytrans van referentiepersoon ten gunste van betrokkene voor de maanden augustus en september 2018 (3 stortingen 3 x 105euro) en verzendbevrijzen via Ria Envia Belgium voor de maanden april tot juni 2018 (in totaal 3 stortingen 3 x 106euro)
- Echtscheidingsakte dd. 18.02.2021; verklaring betrokkene en ex-echtgenoot.
- Verschillende documenten (rekeninguittreksels Federale Pensioendienst, FOD Sociale Zekerheid, attest arbeidsovereenkomsten, rekeninguittreksels met betalingen maandelijkse kosten en facturen als bewijs van een behoefteanalyse, eigendomsakte met bijhorend lening), als bewijs van voldoende bestaansmiddelen vanwege de referentiepersoon.

Door verwerende partij wordt hieruit het volgende afgeleid:

"Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van haar vader."

Na de feitelijke echtscheiding met haar ex-echtgenoot, heeft verzoekster van 2017-2019 in het huis van haar ouders verbleven zonder enige huurkosten te betalen. Dit blijkt uit het attest N 2076/077 dd. 23.01.2020. Uit dit bewijsstuk blijkt duidelijk dat de afhankelijkheid van verzoekster van haar vader duurzaam was en strikt noodzakelijk voor verzoekster om in haar basisbehoeften te voorzien.

Zij had namelijk geen duurzame relatie meer, was niet gehuwd meer, waardoor zij ook niet op een partner kon terugvallen om in haar behoeften te voorzien.

De bedragen dat verzoekster in 2018 ontving via haar vader waren haar toegestuurd om in haar basisbehoeften te voorzien. Men dient deze bedragen/stortingen ook in het juiste perspectief te bekijken. Zo kan men vaststellen dat een bedrag van 106,00 EUR in Nepal gelijk kan gesteld worden met een maandinkomen in België en volstaat dit dus wel degelijk om de afhankelijkheid aan te tonen. De waarde van geld in beide landen is zeer verschillend. Een maandloon in Nepal is +- 150,00 EUR (een minimumloon is 80,00 EUR) terwijl dit in België een veelvoud is.

Met de stortingen die door haar vader in 2018 werden uitgevoerd kon verzoekster dan ook in haar basisbehoeften voorzien en wordt de afhankelijkheid aangetoond zodat dit wel degelijk in overweging genomen moet worden bij het nemen van deze beslissing en voldoende overtuigend is.

Men kan niet zo maar aannemen dat de waarde van het geld in beide landen dezelfde is en/of stellen dat de gestorte bedragen niet voldoende zijn om de afhankelijkheid te bewijzen gelet op het feit dat België een zeer welvarend land is en Nepal een ontwikkelingsland en elke uitgevoerde storting er dan ook gelijkwaardig is aan een maandinkomen in België. Hiermee wordt niet de minste rekening gehouden.

Uit de behoefteanalyse zou duidelijk moeten blijken dat haar familie over meer dan voldoende inkomsten beschikt in België om verzoekster hier op te vangen. Verzoekster heeft bovendien geen inkomen en valt dan ook volledig terug op de steun van haar ouders en haar broers. Sinds haar aankomst in België hebben zij ook de kosten voor haar betaald waaronder de zorgkas en de bijdrage van mutualiteit.

Bovendien zal verzoekster in staat zijn om in België in haar eigen onderhoud te voorzien en een eigen tewerkstelling te bekomen na ontvangst van haar verblijfstitel. Ook hier wordt niet de minste rekening gehouden.

Verzoekster wenst er op te wijzen dat de afhankelijkheid en het begrip 'ten laste zijn' in hoofdorde een actieve ondersteuning betreft door de referentiepersoon. Deze beoordeling dient een weergave te zijn van de feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Het bewijs van onvermogen is dan ook bijkomend. (RvV, arrest nr. 211.725, 26 oktober 2018)

Bovendien heeft het Hof van Justitie zich hierover ook reeds uitgesproken. Wanneer de referentiepersoon regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, deze noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften en dit over een lange periode, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij de afhankelijkheid van de descendent kunnen aantonen. (HvJ, 16 januari 2014, C423/12)

De bewijslast is vrij en kan met alle middelen aangetoond. Bovendien beschikt verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid. Desondanks dient zij deze bevoegdheid redelijk in te vullen en dan ook afdoende te motiveren.

Verzoekster heeft haar behoefte aangetoond door middel van de bewijzen van geldtransfers, het attest N 2076/077 dd. 23.01.2020, alsook bewijzen van voldoende bestaansmiddelen vanwege de referentiepersoon.

Indien verwerende partij met alle elementen in dit dossier en alle documenten, die werden neergelegd, rekening gehouden had, zou men de afhankelijkheid wel degelijk kunnen vaststellen en tot een andere beoordeling komen in dit dossier.

Door dit verkeerdelijk te stellen en hier onvoldoende rekening mee te houden schendt men niet enkel de motiveringsplicht maar eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel.

In casu was verzoekster in het verleden, en dit tot op heden, afhankelijk van haar vader, die over voldoende inkomsten beschikt. Het tegendeel werd ook niet aangehaald door verwerende partij om de aanvraag van verzoekster te weigeren.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing incorrect is en flagrant voorbijgaat aan de huidige regel- en wetgeving.

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier. Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht, moet verwerende partij rekening houden met alle elementen van een dossier.

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoekster wel de nodige stappen neemt om zich te integreren in België.

Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na het te onderzoeken!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

De opmerking mbt de bewijzen van geldstortingen is een toonbeeld van onzorgvuldigheid en flagrant fout.

Men gaat uit van dezelfde waarde van geld in beide landen (België en Nepal), doch Nepal is een ontwikkelingsland. De waarde van geld en het BNP worden niet vergeleken in het juiste perspectief en dit is een flagrante fout en absoluut niet correct. Het leven in Nepal is vele malen goedkoper waardoor men met het gestorte bedrag veel meer kan doen in Nepal(de waarde van een maandloon) dan in België en daar dus wel degelijk in zijn of haar basisbehoeften kan voorzien terwijl dit in België absoluut onmogelijk zou zijn.

Bovendien worden niet dezelfde attesten afgeleverd in alle landen, waardoor verzoekster bepaalde documenten niet kon afleveren.

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt, haar beslissing is dus ook niet redelijk te verantwoorden.

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verweerder m.b.t. de aanvraag van verzoekster draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande en hetgeen volgt, verzoekster dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing.”

2.1.2. Verzoekster beroept zich ten overstaan van het bestuur op haar hoedanigheid van familielid van haar Belgische vader. Derhalve zijn artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van toepassing. Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet :

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen [...];”

Artikel 40ter van dezelfde wet:

“§ 1.

[...]

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...].”

Verzoekster betwist niet dat zij moet aantonen dat zij reeds van in het land van herkomst en tot het moment van de aanvraag ten laste is van haar vader. Zij is het evenwel niet eens met de stelling van de verwerende partij dat zij dit niet heeft aangetoond.

De voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst impliceert dat verzoekster aantoont dat zij in het buitenland en voorafgaand aan de aanvraag afhankelijk was van de materiële ondersteuning door de referentiepersoon, met name haar Belgische vader.

In de bestreden beslissing worden de door verzoekster voorgelegde stukken in dit verband als volgt beoordeeld:

“• Een attest N°2076/077 dd. 23.01.2020 waaruit moet blijken dat betrokkene van 05.02.2017 tot 02.04.2019 in het huis van haar ouders woonde te Nepal zonder huishuur te betalen. Uit dit document blijkt niet dat betrokkene onvermogen was/is, noch dat zij geen enkele vorm van inkomsten had in haar land van herkomst en dat zij over geen onroerend goed(eren) beschikt.

• Echtscheidingsakte dd. 18.02.2021; Verklaring betrokkene en ex-echtgenoot

• Geldtransfers via Moneytrans van de referentiepersoon ten gunste van betrokkene voor de maanden augustus en september 2018 (3 stortingen 3 x 105 euro) en verzendbewijzen via Ria Envia Belgium voor de maanden april tot juni 2018 (in totaal 3 stortingen 3 x 106 euro). Gelet de onvermogenheid niet afdoende is aangetoond, is eveneens niet afdoende aangetoond dat betrokkene daadwerkelijk van de stortingen afhankelijk zou zijn geweest in het land van herkomst om in haar levensonderhoud te voorzien. Bovendien, betrokkene verblijft in België sinds 27.05.2019. Het is niet duidelijk waar betrokkene tussen september 2018 en haar aankomst in België van leefde. Het is verder ook niet duidelijk wanneer betrokkene haar land van herkomst effectief verliet en wanneer zij precies België is ingereisd Er zijn namelijk geen in- of uitreisstempels in het voorgelegde paspoort terug te vinden. Voor zover zij het land van herkomst zou verlaten hebben kort na 27.09.2018 (datum laatste storting) en er daarom geen verdere stortingen zouden kunnen worden voorgelegd, kan evenmin worden uitgesloten dat betrokkene voorafgaand aan haar komst naar België nog elders naartoe zou zijn gereisd en desgevallend daar inkomsten zou verworven hebben.”

Met betrekking tot het eerst vermelde stuk stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete argumenten bijbrengt waaruit zou blijken dat ten onrechte zou zijn vastgesteld dat uit het feit dat zij de

woning van haar ouders gratis zou betrekken noch kan worden afgeleid dat zij onvermogen was, noch dat zij geen enkele vorm van inkomsten had en er zelf niet over onroerende goederen zou beschikken.

Betreffende de geldstorting stelt de verwerende partij vooreerst vast dat aangezien de onvermogenheid niet afdoende is aangetoond, eveneens niet afdoende is aangetoond dat betrokkene daadwerkelijk van de storting afhankelijk zou zijn geweest in het land van herkomst om in haar levensonderhoud te voorzien.

Verzoekster verwijst naar de echtscheidingsakte die zij heeft neergelegd en betoogt dat zij sedert de feitelijke scheiding niet meer op een partner kon terugvallen om in haar behoeften te voorzien. Echter daarmee toont zij niet aan dat ten onrechte zou zijn vastgesteld dat geen bewijs wordt geleverd van haar onvermogenheid. Immers, de vaststelling blijft dat noch het feit dat zij gratis kon beschikken over het huis van haar ouders, noch een scheiding op zich aantonen dat verzoekster geen enkele vorm van inkomsten had en evenmin dat zij niet over andere onroerende goederen zou beschikken. Met haar argumentatie over de waarde van het geld maakt verzoekster dan ook niet aannemelijk dat op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou zijn geoordeeld dat niet is aangetoond dat zij afhankelijk zou zijn geweest van deze geldstorting om in haar levensonderhoud te voorzien. Daarbij komt overigens dat de verwerende partij verder heeft vastgesteld dat de laatste geldstorting dateert van september 2018, dat verzoekster in België zou verblijven sinds 27 mei 2019, dat het niet duidelijk is waarvan zij leefde tussen de laatste storting en haar aankomst in België, dat bij gebrek aan in- of uitreisstempels het niet duidelijk is wanneer zij haar land van herkomst effectief verliet en wanneer zij precies België is binnengekomen enerzijds, en dat voor zover zij haar land van herkomst zou hebben verlaten kort na de datum van de laatste storting er niet kan worden uitgesloten dat verzoekster voorafgaand aan haar komst naar België nog elders naartoe zou zijn gereisd en daar inkomsten zou hebben verworven anderzijds. Verzoekster laat deze argumentatie volstrekt ongemoeid.

Alles samengenomen, toont verzoekster niet aan dat zij haar behoeftigheid in het land van herkomst en voorafgaand aan het indienen van haar aanvraag heeft aangetoond en dat de verwerende partij hierover niet deugdelijk zou hebben geoordeeld in het licht van het geheel van de door haar voorgelegde stukken, of hierover niet afdoende zou hebben gemotiveerd. Waar verzoekster in algemene termen stelt dat niet in alle landen dezelfde attesten worden afgeleverd, kan worden volstaan met de vaststelling dat bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste" zijn, dat bewijs vrij is, en dat zij dus door haar argumentatie zich niet kan vrijstellen van de bewijslast die bij haar, als aanvrager, rust.

Waar verzoekster verwijst naar het feit dat haar familie over voldoende inkomsten beschikt om haar hier op te vangen en stelt dat zij hier geen inkomen heeft en volledig terugvalt op de steun van haar ouders en broers, enerzijds, en zij bovendien in staat zal zijn om een eigen tewerkstelling te bekomen na ontvangst van een verblijfstitel, anderzijds, wijst de Raad erop dat zij daarmee niet aantoonde dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België, zoals dat wettelijk is vereist.

2.1.3. Verzoekster heeft niet aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat zij *"niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, [gezien] uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende [blijkt] dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon"*. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM),

"Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster is naar België gekomen en woont hier samen met haar vader, die de Belgische nationaliteit heeft.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdelinge.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdelinge zwaarder doorwegen.

Verzoekster is ouder dan 21 jaar waardoor gezinshereniging met haar vader enkel mogelijk is als zij kan aantonen dat zij ten laste is van haar vader.

Kruispunt Migratie stelt hierover:

"Wat zijn de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische (stieflouder of (stief) grootouder?"

- Bijdrage in administratieve kosten*
- Bloedverwantschap of aanverwantschap*
- je ouder of grootouder heeft recht van bewaring*
- Vanaf 21 jaar moet je ten laste zijn*
- Stabiele en toereikende bestaansmiddelen*
- Voldoende huisvesting*
- Ziekteverzekering*
- Gezinscel"*

Verzoekster heeft aangetoond dat zij in het verleden reeds afhankelijk was van haar vader en dit tot op heden, wat hierboven reeds uitgebreid werd gemotiveerd. Ook aan alle andere voorwaarden wordt voldaan.

Er is tevens geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst aangezien zij in België samenwoont met haar vader, die haar tot op heden onderhoudt. Dat wel degelijk de afhankelijkheid werd aangetoond en zij bij terugkeer in een mensonterende situatie zou terecht komen.

Dat het duidelijk is dat verzoekster absoluut nood heeft aan de bijstand van haar vader en van hem afhankelijk is om haar leven verder te kunnen opbouwen.

Verzoekster mag niet van haar vader gescheiden worden!

Gelet op bovengaande redenen dient de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie vernietigd te worden.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Vooreerst moet erop worden gewezen dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Dit vertaalt zich in het wettelijk criterium van het ten laste zijn voor kinderen vanaf 21 jaar. Derhalve werd de proportionaliteitstoets en belangenafweging in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in principe reeds doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Verzoekster, die inmiddels bijna 41 jaar oud is, maakt niet aannemelijk dat zij niet zelfstandig kan functioneren nu blijkt dat zij niet heeft aangetoond in het herkomstland ten laste te zijn geweest van haar vader (en moeder), van wie zij gedurende verschillende jaren gescheiden leefde. Zij bevestigt dat overigens in zekere zin zelf, waar zij in het kader van haar eerste middel betoogt dat zij, eens zij een verblijfstitel zou krijgen, in staat zal zijn om in haar eigen levensonderhoud te voorzien en een eigen tewerkstelling te bekomen.

De verwerende partij moest, gelet op het voorgaande geen bijkomend onderzoek doen naar en motiveren in het licht van artikel 8 van het EVRM in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf. Daarbij komt nog dat de bestreden beslissing geen bevelscomponent in zich draagt.

2.2.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS